

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 4.

Den 15. Novbr. 1870. Priis: 6 Sk. pr. Kxp.

Sørgesvad over Amerika.

Af Eliza R. Snow.

(Fra „Deseret News.“)

Columbia, mit Land! Mit Fødeland, min Ungdoms Stoltthed! Min Kjærlighed for Dig vaagnede med Kjærligheden til Livet i min tidlige Barn-dom; jeg arbejdede den fra mine ædle Forfædre, der offrede Liv og Gods i Kampen for din Uafhængighed, og den voksede med min Væxt som en uadskillelig Deel af min Natur.

Du har staaet som en Lysets Baun for andre Nationer, som Frihedens Tempel, som de Fortryktes Beskytter, og tilskyndet af dit varme Hjerte aabnede Du dine Arme for de Hjemløse og Fordrevne fra fjerne Lande og trykkede dem glad til dit betryggende Bryst.

Du kaarede vise Mænd til Styrere — Mænd med Hjerte paa rette Sted, Mænd, som ikke tragtede efter Binding, men som offrede sig for dit Vel og satte din Ære høiere end Livet.

Med saadanne Sønner grundede Du din Statsforfatning, der hvilede paa re-

ligiøs og borgerlig Frihed, og garanterede Alle lige Rettigheder, og for at værne om dens Ukrænkelighed for kommende Slægter, gav Du dine Vorn en hellig og herlig Grundlov, dertil opmuntret ved den Allerhøiestes Inspiration.

Dit Skjold var firet med Fredens Symboler, og høit imod Himlen vaiede dit herlige Banner, ukrænket af Undertrykkelsens Haand, upletet af Ustyldiges Blod.

Dengang var dine Netter, dine Raad, din Congress bekræftet med Hæder og Tillid.

Enighed og Lyksalighed herskede i dit Land, Herlighedens Krone smykkede din Pande, dit Navn stod høit i Ry paa fjernest Strand — stolte og mægtige Nationer stuede med Beundring din Flor og boiede sig med Vresfrygt for din Charakters ædle Haimod og dine Institutioners fortrinlige Frugter.

Saaledes var Du, saaledes staaer

indpræget i min Grindring, og dengang bankede mit unge Hjerter af lykkelig Stolt-
hed ved Tanken om, at jeg var en Ame-
rikas Datter.

Men at, hvilken Forandring! Nu
maa jeg med Klummer udbryde: Hvor er
dog den Mægtige falden!

Hvor er din Washington, din Jef-
ferson, din Adams fra fordums Tid?
Hvor er nu den Agtelse og Loyalitet,
med hvilken de hyldebe din herlige Grundlov?

Da to af dine ædleste Sønner —
de, hvem Gud havde opreist til at være
Verdens Velgjørere — faldt for Morder-
haand i Carthage Fængsel, svigtede Du
ikke blot dit eget givne Ord til dem og
soldebe roligt Armene i bifaldende Taus-
hed, men Du kastede din beskyttende
Raabe om Forøverne af denne skjæn-
dige Daad.

Stakkels Dig, mit Land! Bøgel-
sind røver sig i al din Gjerning: med
den ene Haand byder Du Regerne i Sy-
den Frihed og Beskyttelse, og med den
anden søger Du at berøve os, dine troeste
Undersaatter, vore dyreste Rettigheder,
vor helligste Frihed, efter at vi, jordrevne
fra dit Afsyn, have aabnet Dig en Rig-
doms Kilde i Orkenen.

Intet Slor kan dække din Vanære:
ustyrbigt Blod pletter dit Skjold. Til-
intetgjørelse staaer præget i dit Afsyn,
Raaddenhed tærer din Marv, dine Knæer
rykke af Mathed, dit Indre fortæres af
Kraft. Ja, hvad mere er: Du har selv
tilstaaet din Uformuenhed, thi da nogle
af dine egne Børn, som vare blevne
slagne og jordrevne, anraabte Dig om
Hjælp — kun ydmygt paakaldte din mo-
derlige Omhu — svarede Du koldt og
følesløst: „Ederes Sag er retfærdig, men
jeg kan Intet gjøre for Eder.“

Dg nu, medens Brøde og Bøllhyt

frobdigt tribes i dine Byer, bliver din
lovgivende Forsamling besudlet med par-
lamentarisk Smuds, udspøjet fra Helvedes
Indvolde gennem de usleste Niddinger,
der uogensinde hyrede sig til hans sata-
niste Majestæts Tjeneste.

Medens dets væmmelige Stank for-
pester dine Haller og besudler dit fordom-
saa straalende Skjold, sluges dette dø-
velske Smuds med Graadighed af Plu-
raliteten af dem, Du har valgt til dine
Repræsentanter, dem, der have svoret at
hævde din Ære og værne om Frihed
og Ret.

Forkynd det ikke i Europa, lad dem
ikke høre derom i Asien, at Du ikke skal
blive udleet af Verdens Monarker og blive
til Spot for Despotismens Trælle.

Dg dog være det sagt til din Trost:
Du er ikke fuldstændig sunken i Skjænd-
sel. Du har endnu en Fitch og hans
Kollegaer, der ligesom Daniel fordom
modigt træder i Stranken for Sandhed
og Ret og værner om Fred og Borger-
dyd. Deres Navne være optegnede blandt
de Retsfærdige.

O mit Land, mit arme Land! Mit
Hjerter bløder for Dig; jeg begræder dit
Fald, din Nedværdigelse. Din Herlighed
er bortdunstet; dit Ry udslettet; din Fred
og Hæder forspildt, og dit elskede Flag,
som engang bølgede i utvænket Majestæt
for Himlens Lustning, hænger nu stam-
fuldt og sørgmodig paa halv Stang, som
Symbol paa din svundne Frihed, Du
offrede paa de politiske Intrigers Alter.

Dg hør mig nu — skriv det i Staal,
hug det ind i dine Fjælde med uudsette-
lige Træf: en Gjenjældelse u
Dag venter Dig.

Tro ikke, Du kan maale Dig med
Forsynet; din Arm er for kort i Kamp
mod den Almægtige.

Conferencemøde i Kjøbenhavn

afholdtes ifølge tidligere Bestemmelse paa Nørrebro's Sal Tordagen den 15de og paa Enighedsværn Søndagen den 16de October og overværedes af en talrig Forsamling af Hellige fra Land og By. Af Bionxældster vare følgende tilstede: Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Ældste N. C. Edlesen, Conferencepræsident P. F. Madsen, P. D. Thomassen fra „Stjernens“ Contoir, Peter Madsen fra Aarhus, Peter Brown fra Norge og J. Holmberg fra Skaane.

Conferencepræsident P. F. M a d s e n udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige i denne hans første Conference, og hvis vi vare komne her i den Hensigt at finde Føde for vor Land og havde i Bon antraadt Herren derom, for vi forlode vore Hjem, da kunde vi være overbeviste om, at vort Haab ikke skulde stufes. Takkede sine Brødre, Missionsnærerne og Forstanderne, for deres Flid og Opoffrelser i Evangeliets Tjeneste og opmuntrede dem til fortsat Stræben. I Verden have vi ikke Andet end Moie og Besvær at vente; der var ingen Fred eller Hvile at faae; vort Arbeide vilde aldrig blive paastjonnet af Menneftene i dette Liv, hvorfor vort Die i Lighed med Disciplenes fordom er rettet mod Belønningen hiinsides Graven. Salig den, som samler sig usorgjængelige Skatte der. Og dog sole vi os ikke ulykkelige i vor Stilling, tværtimod, Bevidstheden om, at vi udføre vore hellige Pligter efter bedste Evne, samt Guds Lands Vidnesbyrd, der bejjæler os, er rigelig Erstatning for vore Ojenbordigheder, og vi vilde ikke ombytte vor Stilling for alle Jordens Gøder. Vi ere endnu kun Børn i Christi Kirke, og have derfor Meget at lære, vedrørende vor Udvikling; først naar vi have sluttet Paagt med Herren, opdage vi

hvad Prøvelser og Fristelser ville sige, thi da søge alle onde Aander at drage os tilbage fra Sandheden, og jo større Kamp jo større Seir, jo større Seir jo større Lon.

Derefter afslagde Forstanderne Beretning om deres forskjellige Arbeidsmarker. Conferencen var indeelt i ti Grene og Tilstanden blandt de Hellige var meget god. Godstende ere altid redebønne til at efterkomme Kirkens Lærdomme og gjøre i de fleste Tilfælde Alt hvad der staaer i deres Magt for at fremme Herrens Gjerning. Mangfoldige Forsamlinger vare afholdte i de Helliges Huse og ikke saa saa hos vore Venner udenfor Kirken. Udsigterne vare paa sine Steder ret gode, paa andre Steder herskede en stor Sløvhed hos Folk, som det var vanskeligt at vække dem op af; dog havde Brødrene det bedste Haab om god Fremgang i den kommende Vinter, da Folk paa den Aarsid ikke have saa mange timelige Interessier til at bortlede Tankerne fra vigtigere Ting. Alle Missionsnærerne udtalte deres Beredvillighed til fremdeles at arbejde for Sandhedens Udbredelse, og ønskede derfor de Helliges Tro og Forbøn, at de maatte styrkes i al god Gjerning og have Kraft til at imodstaae alle Fristelser til det, der var mishageligt for Herrens Vine.

Derefter fremstod Ældste P e t e r M a d s e n fra Aarhus, der udtalte sin Glæde ved atter at være samlet med de Hellige i denne Conference. Han var udsendt fra Zion for at undervise endeel af sine Landsmænd om Nødvendigheden af at forsaage alslags Synd og annamme Tidernes Fylde's Huusholdning. Hvad kan være af større Vigtighed for Menneftene at tænke paa, end deres uødelige Sjæl? Vi ere ikke satte her paa For-

den for blot at spise, drikke, more os og døe; vor Opgave her er af heel anden Bestaaffenhed, og da vi formedelst Guds Raade og Veiledning have faaet en Smule Kundskab om hvad der venter os efter Døden, er det vor daglige Stræben at lære vore Medmennesker derom, og om mulig vække dem til Eftertanke. Det er hver Mand og Kvindes Pligt at leve saaledes, at de til enhver Tid kunne være rede til at gaae Døden imøde uden Gru for hvad der skal møde dem paa den anden Side; mere end nok er aabenbaret til Veiledning for os i dette Stykke, og om vi benytte vor Kundskab ret, have vi Intet at frygte, hverken i Liv eller Død. Hvormange ere vel dobt til deres Synders Forladelse? Kun de Sidste-Dages Hellige. Barnebaad er ingen Daab, og er ligesom en Bespottelse i Guds Dine. Ja, de Geistlige troe vist neppe selv paa dens frelsende Kraft, efter som de have tilladt Forældrene at dobe eller ikke dobe efter eget Indsald eller Behag. Var det virkelig en hellig Ordinance, indstiftet af Gud, hvo er den Mand, som drifter sig til at ændre eller affkaste samme? Det er Formastelse at ville tvætte Noget, som Kristus selv erklærer for Reent, og som han ovenikjøbet har fremstillet som Exempel for os Borne i Hellighed og Ustyld. Menneskene sige, de have Tro, men uden Gjæringer duer den ikke; Djævelen og alle hans Forbundsfaeller have ogsaa Tro, men det hjælper dem kun lidt. Opmuntrede Søstfende til at efterleve deres Religion, saa at Verden ibetmindste skulde blive nødt til at anerkjende os som et retskaffent og moralsk Folk, selv om man ikke kan fatte vore Principer. En hellig Vandel taler høiere end Ord. Var glad ved sin Tro paa Propheeter og Apostler i vore Dage og paapegede hvilke Forbedringer denne Tro havde bevirket hos dem, der havde annammet den. Søderne

wilbe ikke annamme Nazaræren, men sloge ham og alle hans ihjel; de Christne ville ikke annamme hans Propheet og hans Folk i denne Tid, men have slaaet ham og mange af hans Tilhængere ihjel, og Lyften er uendelig stor til at ødelægge endnu flere, men Mormonismen har vist sig yderst seiglivet og vil forbause Verden med endnu større Livskraft end hidindtil. Man anerkjender os som det dristigste, ærueiligste, sødeligste og retsindigste Folk paa Jorden, men alligevel „Kulle I døe!“ Hvor smukt dette ligger i de „Christnes“ Mund — dem, der sige sig at hylde Frelserens Lære: „elst Eders Fjender.“ Enhver, der prædiker Herrens Ord, er ansvarlig for hvad han siger, og Ingen har Ret til at afsvige et Haarsbred fra Sandheden, hvadenten den smager ham eller ei.

Ældste Peter Brown fra Norge gjorde Undskyldning for sit gebrokte Sprog, men haabede efter nogen Tids Ophold i disse Lande at erhverve sig større Færdighed deri. Bragte Hilsen fra de Hellige i Norge, hvilke have det godt og glæde sig i Evangeliet; de ere der, som allevegne, besjælede af Herrens Aand og ere begejstrede for Guds Værk. Opmuntrede til at vaage og bede, da store Begivenheder forestaae og Tiden, som Herren har fastsat til sin Gjærnings Fuldbendelse, er kortere end mange ane. Hentybte til hvorledes Herren lige for vore Dine opreiser og nedbryder Rigerne paa Jorden, og dog ville kun de Færreste erkjende, at han har en Finger med i Verdens Skjæbne. Berøtte ligeledes den Opposition, de Hellige møde allevegne, samt hvorledes Folkets Ledere forbyde Menneskene at høre vore Væbster eller læse vore Skrifter, af Frygt for at de skulde faae Smag for vor Lære, medens vi sige til vor Kirkes Medlemmer, undersøg Alting, hør Alting, prøv Alting, og om Eders Principer ikke

kunne havde sin Plads blandt alle Troes-
bekjendelser, da forkast dem og annam
noget Bedre. Vi kunne trygt anbefale
vore Sødskende denne Fremgangsmaade,
thi vi have annammet den evige Sand-
hed, og jo mere man sammenligner den
med de menneskelige Dogmer, jo mere
straaleude og overbevisende vil den frem-
træde for deres Dine.

Søndag Morgen fremstod Ældste J.
H o l m b e r g fra Malmo, som i et læn-
gere Foredrag omhandlede Evangeliets
Principer; paapegebe vort Forhold til
Gud og hverandre samt vor Mission her
paa Jorden. Opmuntrede til Lydhighed
mod Præstedømmets Raad, da mangen
En, som nu er udelukket af denne Kirke,
kan spore Aarsagen til sit Fald i Ulydig-
hed og Opsætsighed i denne Henseende.
Formanede de Hellige til Enighed og
Sammenhold, hvilket altid var Kjende-
tegnet paa Christi Menighed, samt at
rense deres Sind for Alt hvad der var
mishageligt for Guds Dine. Udtalte sin
Glæde og Taknemmelighed for den Mand,
som nu leder Israæl, og ønskede, at han
endnu maatte leve mange Aar og staae
som Hoved for dette Folk.

Ældste P. D. Thomassen foredrog
Carl Dorius's Sang: „De Mormoner
er saa underligt et Folk, Selv Verden
det Vindnesbyrd dem giver,“ der valte
megen Munterhed blandt de Forsamlede,
hvorefter

Ældste S. S o r e n s e n, Forstander
for Kjøbenhavns Green, og Ældste N.
P e d e r s e n, Omreisende i Conferen-
cen, aflagde Rapport om deres Virke-
løbse og udtalte deres Tilfredshed med
fremdeles at arbeide for Evangeliets
Fremme efter bedste Evne.

Ældste P. D. T h o m a s s e n ud-
talte sig skarpt mod Nutidens Geistlige,

thi Erfaring har godtgjort det over en-
hver Tvivl, at de Fleste af dem kjende
vore Skrifter til Punkt og Prikke, ja i
mange Tilfælde langt bedre end vi selv,
men denne Kundskab benytte de kun til
med klogtige Argumenter at forbløffe de
Uvibende, istedetfor at forædle deres egen
Sjæl dermed. Og dog lykkes det dem
yberst sjelden, maaste aldrig, ved deres
Spidsfindighed at drage Nogen ud af
vor Kirke, thi enhver oprigtig Hellig er
i Besiddelse af en Aand, som Theolo-
gerne ikke fatte og ikke vide, hvorledes
de skulle gribe an. Intet ydre Angreb
kan staae os; den eneste og farligste
Fjende, vi have, er vort eget Seg, men
vi have, takket være Herren, faaet Hjelpe-
midler nok til ogsaa at overvinde denne
Fjende. Frelseren prisede altid de Fat-
tige salige, og takkede sin Gud, at „det
var skjult for de Viser“ osv. Hvad kunde
være Aarsagen? Er der Persons An-
seelse hos Gud? Foretrækker han En for
en Anden? Nei; men Gud der kjendte
vore Anders Trofasthed i hiin Verden,
har uden tvivl som en Raade sendt os
ned blandt de fattigere Klasser for at
lette os Annamelsen af Evangeliet, da
Erfaring har viist, hvilken umaadelig
Dyoffrelse og næsten uovervindelig Kamp
det koster de bedre Stillede i Samfundet
at boie sig, selv om de have suldkommen
Tro paa Evangeliets Sandhed. Henviste
til den unge Mand i Christi Dage, „som
havde holdt alle Budene“ fra sin Barn-
dom af, og som dog gif bedrøvet bort,
da det gjaldt at offere sine timelige Goder.

Menneffene pønske idelig paa Kamp
mod dette Rige, men vi kunne trygt stole
paa, at det vil seire trods alle Rænker,
hvis vi blot bevare Troen og Tilliden til
Gud. Ikke blot de, der løste Haand mod
dette Værk, men ogsaa de, der billige
alle uretsærdige Skridt imod samme, ere
skyldige for Guds Afsyn, og ville høste

Banære og Straf for deres Uleilighed. Hentydede til det mislykkede Forsøg med Collums Bild i Congressen sidste Sommer, Dr. Newmanns ynkkelige Nederlag i Salt Lake og det nuværende Forsøg af Gouvernør Schaffer paa at afsvæbne Territoriet for med desto større Tryghed at kunne staae os, som dog kun er en Haandsfuld ubisciplinerede Folk, sammenlignet med vore Sjenders Styrke. Vidste ikke hvorledes Brødrene hjemme vilde forholde sig med denne sidste Sag, men var overbevist om, at Sjenden som sædvanlig vilde komme skammeligt tilkort. Hvor kan Nogen betragte vor Kirkes Historie og ikke blive overbevist om Guds besyttende Haand i Alt hvad der vedrører de Sidste-Dages Hellige? De, der ere komne ind i Kirken af andre Grunde end at tjene Gud med Liv og Sjæl, gjøre bedst i at forlade den jo for jo heller, thi de staae os Andre iveien, hindre vor Udvikling og gjør dem selv intet Godt. Er det ikke besynderligt, at et Folk som vi, hvis eneste Stræben er at rense sig fra Synd og Daarlighed og altid søger at gjøre Godt, skal blive saa hadet, bagtalt og forfulgt af vore Medmennesker, og dog er det en af Forjættelserne, Herren har givet sine Disciple. Vi ere ikke udgangne fra Zion for at tilføtte vor Aand i Absprebelsen, men for at samle Kraft til fortsat Kamp, og hvorjomhelst man boer, og hvorjomhelst man vandrer, er det enhver Helligs Pligt og Rettighed at voxe i Lys og Selvbeherstelse. Om Nogen ikke føler, at han har gjort Fremstridt, siden han indkom i Kirken, da er det paa høie Tid for Enhver at tage fat med ny Iver. Talte imod den Idee, Mange hylde, at man gradviis skal aflægge sine Syndevaner, da man derved kun seiggpiner sig selv, medens det er langt lettere at aflægge Alt engang for alle paa engang.

Den Eftermiddagen aabnede Conferencen paa Præsident P. J. Madsen Forsamlingen med Opmuntring til de Hellige at iagttage deres daglige Pligter. Følte sig lykkelig ved den Aand, som afspeilede sig paa de Helliges Ansigt i denne Forsamling. Vore unge Mænd fortjene al Ære, fordi de forlade Verden og dens Tilskøtelse, og istedetfor gaae ud som Missionærer blandt Folket for at forkynde Sandhed og Dyd; det er en Glæde for de Hellige at see disse Ynglinge taalmodigt tage Verdens Spot, medens Hjerteret er fuldt af Velvillie og Kjærlighed for dem, der lonne dem saa slet. Undertiden fristes man til at troe, at vor Fremgang i Forædling kun er lille, men naar vi tage alle Ting i Betragtning, have vi ingen Grund til at beklage os. Naar Menneskene længe nok have sat sig imod Herrens Evangelium, vil han tugte dem med svare Domme, og derefter atter kalde dem ved sit Ord til Omvendelse. Det er et mærkeligt Faktum, at en stor Mængde flere Kvinder end Mænd auctantme Evangeliet, og han tilskrev det Kvindens mindre fordærvede Tilstand og hendes større Religiositet.

Derefter foretoges nogle Forandringer i den indre Bestyrelse, nogle Brødre kaldtes til at gaae paa Mission og Kirkens Auctoriteter foresloges til Anerkjendelse, hvilket alt vandt Conferencens eenstemmige Bisald.

Eldste N. C. Edleessen glædede sig over den udviste Enighed i Voteringen; sagde, at om hans Fremstridt end ikke vare saa store siden sidst han var her, havde det dog altid været hans Stræben at udvikles i det Gode og han vilde offere sig aldeles til dette Værks Fremme. Mange synes, at Missionens Tal ikke voxe saa stærkt som de kunde ønske, men vi maae ikke glemme, at vi nu i tyve Aar have sendt Skibladning

efter Stibsladning af Emigranter hjem til Zion og dog har de Tilbageblevnes Tal altid voget. Det tyder paa Fremgang. Vi vente heller ikke at samle alle Folk i vort Rige, det er ene og alene Israæl vi ere efter, det er dem Evangeliet gjælder, men da vi ikke kunne see paa deres Ydre, hvad Slægt Menneskene høre til, maae vi prædike for Alle, og iblandt den store Hov vil netop „mine Faar høre min Røst.“ Dette Værk er en praktisk Gjerning og taaler ingensomhelst Sammenligning med Sektismen. Jeg annammede ikke dette Evangelium i en begeistret Aand, har aldrig følt stor Begeistring for det, men jeg annammede det med en stille, sindig Overbeviisning om dets Sandhed. Sagde, man burde aldrig dømme Andre fra sit eget specielle Standpunkt, men man bør sætte sig ind i Andes Charakter og Egenskaber og fra dette Udgangspunkt sælde en upartist Dom. Vi troe af vor fulde Overbeviisning, at Herren vor Gud har aabenbaret sig i denne Slægt og gjengivet Fuldmagten til at forrette hans Riges Ordinaner, og denne Kundskab giver os en for Andre ufattelig Lyfsalighed. Advarede mod Bagvasterens giftige Aand, og raadede de Hellige til at passe hver sin egen Dont istedetfor at besvære sig med sin Næstes Affærer. En sand Hellig kjendes paa hans Beredvillighed til at offere sig aldeles til Herrens Tjeneste naarsomhelst og hvorsomhelst, uden at spørge hvorfor eller hvorledes. Hentydede til de politiske Omveltninger i Europa og sagde, at naar Herren den Almægtige havde boiet Nationernes Hovmod, vilde han atter velsigne dem med Israæls Velsfærs Nærværelse og Virken.

Udste P. Madsen fra Aarhus gjorde nogle faa opmuntrende Bemærkninger. Værer Ordets Hjørere og ikke blot dets Hørere. Hvis Menneskene vidste

hvad der forestod dem, vilde de med Glæde annamme vort Budskab. Talte om Guds Personlighed og Egenskaber; ligeledes om vor Sendelse her til Jorden. De, der tjene Gud, frygte ikke Døden; de indgaae til et herligere Opholdssted, hvor de ville virke for den selv samme Gjerning, men være frie for Kjødets fordærvelige Indflydelse; hvor godt, om vi kunde sige som Præsident Kimball kort før hans Død: mine Klæder ere rene for denne Slægts Blod.

Præsident W. W. Cluff glædede sig over de gode Principer, som Brødrene havde fremsat under denne Conference. Det er ikke nok med at vi troe, at vi blive døbte, at vi faae Haandspaalæggelse og gaae stittigt til Forsamling, men det gjælder for os at efterleve hver Dag, hvad der læres os, og aldrig at overtræde nogen af Guds Bud, efter at vi ere komne til Sandheds Erkjendelse. Menneskene i Verden have haft Bibelen iblandt sig i Aarhundreder og flere af dens Principer ere blevne forkyndte fra Slægt til Slægt, men hvad frugter det, naar de ikke tilegne sig dem i deres Sjæl og praktisere dens Forrifter? Følgerne deraf vise sig Aar for Aar. En Tro, der ikke ytrer sig i gode Gjerninger, er ingen Tro. Om end Folket i det Hele taget forkaster Evangeliet, er det noget Beviis for, at det er falsk? At Slægten i Noahs Tid forkastede hans Vidnesbyrd, var hans Ord derfor Usandhed? Vi have glædet os i mange Aar allerede ved det evige Evangeliums Gjengivelse, og om end Verden lukker Dinene derfor og støder det fra sig, staaer det dog som et urokkeligt Faktum, og det vil dømme dem paa en kommende Dag. Bevar Herrens Aand, som I have annammet, den er Lyset paa Eders Vandring igjennem Livet, og den vil lyse Eder gjennem Gravens dunkle Bolig til en uvisnelig

Krone og en herlig Fremtid. Den Glæde, Verden giver, kan paa ingen Maade sammenlignes med den, som de Hellige nyde i Bevidstheden om at have adlydt deres Gud. Vi troe ikke, at Gud har glemt Verden, vi troe ikke, han har slaaet Haanden af sine Børn, men vi troe, at han med hjærlig Omhu iagttager Alt, hvad der vedrører denne Klode, og naar han i sin Wiisdom finder Tiden beleilig til at hjælpe sine Børn herneben, sender han os Veiledning og Belærelse gennem Væsener af vor egen Slags, hvem han kalder og bemyndiger, og paa denne Maade ere de forskjellige Profpheter fremstaaede.

Mange have staaet i dette Rige flere Aar, men paa Grund af Bligtforsømmelse og Eigegyldighed tabe de Aanden og blive overladte til Mørket, og hvis de ikke itide ydmyge sig for Herren og gjøre en kraftig Ombvendelse, ville de henfalde til Fraspald og blive udelukkede. Den, der bryder sine Pagter og glemmer sin Bøn, vil ikke længe blive staaende blandt dette Folk — Overtrædere have aldrig kunnet staae i Guds Kirke, og det er umuligt for Mogensomhelst at skjule sin Overtrædelse. Det er ikke Mængden af Folk, men gode Folk, vi tragte efter at erhverve; dog gjælder Evangeliets Kaldelse Enhver. Formedelst Evangeliet ere vi blevne saa mægtige som vi ere, thi det har lært os Enighed, Flid, Dyd osv., og overalt i de Forenede Stater har man været nødt til at anerkjende dette Faktum. Der vil ikke hengaae mange Aar inden andre Nationer maae erkjende det samme.

Vore værste Opponentter ere Præsterne, ligesom Tilfældet var i Frelserens Dage, thi de ville ikke tilstaae deres Usformuenhed, om den bliver aldrig saa klar lagt for Dagen; selv ville de ikke indgaae i Guds Rige, og de stille sig i Døren for at hindre Andre i at komme ind. Hvis vor Religion var saa raadden, som de sige den er, hvor kan den da bære saadanne Frugter, som den hele Verden beundrer? Kan Lutheranismen, Katholicismen, Baptismen, Methodismen eller nogen anden af Sekterne formaae Menneskene til at aasstaae fra deres gamle Syndevaner? eller kan de formaae Menneskene til at lægge Vaand paa deres Lidenskaber og Feil, selv dem, som de kunne see og forstaae? Ingenlunde! De Frugter, vi see, ere Krig, Blotørst, Udelæggelse, Lastefuldhed og Rebbærdigelse i enhver Henseende. Skal man domme Træet efter Frugterne, bliver Dommen meget ugunstig. Er Christendommen sand, maa Frelseren have seilet storligen, da han sagde, at hans Disciple skulde kjendes paa den indbyrdes Enighed. Opmuntrede de Fremmede til at undersøge vor Lære med Upartiskhed og sammenligne dens Frugter med de øvrige Samsunds, og da sælde en retfærdig Dom. Formaaede Missionærerne til Kydsfæd, Ydmyghed og Flid, da skulde de fornemme Herrens Kraft og Naade. Velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Conferencen sluttedes med Bøn af Vædste S. S. Pedersen.

Johan S. Pedersen,
Scriber.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Søndagskoler.

„Saaftremt Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro og Daab og den Helligaand ved Haandspaalæggelse til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoved; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der blive organiserede. — — — Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (Pagtens Bog 22, 4.)

Uf ovenstaaende Aabenbaring til de Hellige erfare vi, at det er Forældres Pligt at lære deres Børn Evangeliets første Principer, saavel som at bede, øve Tro osv., medens de ere smaa, paadet at de, naar de naae Skjels Aar og Alder, kunne adlyde Guds Søns Bud og Befalinger.

De Hellige, som leve i Udsprelsen, burde mere end nogen Anden indse Nødvendigheden af at efterkomme dette Forlangende. Medens de ere i deres adspredte Tilstand, ere de nødte til at sende deres Børn til Statskirkens Skoler, hvor forvanskede Lærdomme, Ceremonier og Former blive dem indprentede, istedetfor de rene, uforsfaldede Guds Ord, som det forkyndtes af Jesus og hans Disciple ved Inspirationens Aand. Hvad der læres Børnene i deres Barndom, selv om det er nok saa forkeert, vil altid udøve en stor Indflydelse over dem i den modnere Alder, og tilbeels danne deres Charakter, hvis det ikke bliver modvirket af korrekte Principer. I Mangel af egne Skoler i disse Lande er det nødvendigt, at Forældre sende deres Børn til de offentlige Skoler, hvor de kunne lære at læse, skrive, regne osv., og hvis Forældrene selv efterleve deres hellige Religion, er der ingen Fare for, at urigtige Lærdomme skulle gjøre noget dybt eller varigt Indtryk paa Børnene.

En stor Hjælp for dem i dette Stykke ere de fornylig oprettede Søndagskoler, hvor Børnene kunne lære Kirkens Principer at kjende. Saadanne Skoler ere almindelige i alle vore Byer og Settlementer hjemme i Zion, og Resultatet er særdeles gavnligt for den opvoksende Slægt, naar de ledes af sandhedskjærlige Mænd og Kvinder, der bejæles af Guds Aand.

For omtrent sex Uger siden grundede vi en Søndagskole her i Kjøbenhavn, som nu er i fuld Flor, og baade Forældre, Lærere og Elever lægge levende Interesse for Dagen for sammes Fremme. Vi ere overtydede om, at dette Skridt vil være til stort Gavn for Alle, der bivaane den. Den er organiseret paa samme Maade, som Skolerne i Zion, nemlig: der er en Bestyrer med to Medhjælpere eller Raadgivere; Skolen er inddeelt i Klasser, hver bestaaende af 6 a 8 Elever med sin egen Lærer eller Lærerinde, som lærer Børnene at stave, læse, forklare osv. Efter at hver Klasse har benyttet $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Time til dette Arbejde, kalder Bestyreren Skolen til Orden, og efterat en Psalmes er affungen, katetiserer han hele Skolen i hvad der er læst, og forklarer almindelige Gæner, saasom Skabelsen,

Israels Historie, Jesu Mission, hans Apostlers Arbejde, Joseph Smiths Kald, Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage osv.

Bibelen, Mormons Bog, Pagtensbog og Katekismen ere meget anvendelige i Søndagsskolerne. For at opmuntre Børnene til Flid og Paapasseligbed, benytte vi smaa Kort med passende Mottoer. Paa det Kort, som gives alle tilstedeværende Elever hver Søndag, staaer „Kundskab er Magt;“ desforuden have nogle meget smukt udstyrede Kort med forskellige Insriptioner, hvilke enten kunne bruges som Maanedekort eller som Present ved hvert Kvartals Udlob. Foruden disse Kort udeles der Præmier til dem, der gjøre størst Fremstridt i Kundskab, Flid, Paapasseligbed, god Opførsel osv.

Vi anbefale Conferencepræsidenterne i denne Mission at organisere lignende Skoler i deres respektive Virkekredse, naar 15 til 20 Elever kunne staves tilveie. Vi kunne forsyne dem med alle de Kort, de behøve, det vil sige af samme Slags, som vi benytte i Kjøbenhavn; ligeledes Katekismer.

Conferencemøde i Jonkøping

afholdtes den 22de og 23de October 1870 og overværedes af Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Eldste N. C. Edlessen, Eldste P. Brown fra Norge og Conferencepræsident J. Ehrngren, samt af det lokale Præstedømme og en stor Mængde Hellige.

Præsident J. Ehrngren aabnede Mødet med at hilse de Hellige velkommen i Herrens Navn og udtalte sin Glæde over at have saamange af Bionbrødrene i Besøg, hvorefter han opfordrede de forskjellige Forstandere til at afgive Beretning om deres Arbeidskredse.

Ifølge de givne Rapporter var Conferencen inddeelt i ti Grene med hver sin Forstander. Tilstanden blandt de Hellige var alt hvad man med Billighed kunde forlange; de vare paa meget faa Undtagelser nær villige til at efterleve deres Religion, og gjorde Alt hvad der stod i deres Magt for at fremme Guds Værk. Mange Forsamlinger vare afholdte i den senere Tid, en god Aand besjælede Missionærerne og Udfigterne for Evangeliets

Udbredelse vare i det Hele taget lovende, især paa Landet; Byerne derimod ere mere verdsligsinde og mindre modtagelige for Omvendelsesbudskabet. Sektismen er meget udbredt paa de fleste Steder og har aldeles forvasket Folkets Begreber om Gud og Gudsfrugtighed og gjør det meget vanskeligt for Menneftene at kunne annamme den eneste saliggjørende Lære. I Jonkøping By havde man et godt Forsamlingslokale tilligemed et godt instrueret Sangchor, der udøvede betydelig Tiltrækningskraft paa Byens Befolkning, der med megen Opmærksomhed horer vore Eldsters Vidnesbyrd. I Halmstad Green var der for Dieblicket ikke saamange Hellige som tidligere, da flere vare emigrerede derfra i Aarenes Lob, men der er godt Haab om, at denne Green vil svinge sig op igjen i den nærmeste Fremtid. Hele Conferencen tæller 573 Medlemmer, hvori indbefattes 52 Eldster, 16 Præster, 17 Lærere og 17 Diaconer. Siden Mai Maaned var der dødt 38 Individer.

Ældste N. C. Edlessen udtalte sin Tilfredshed med de afslagne Rapporter og den Indsigt og Sindighed, hvormed Brødrene røgtede deres Kald. Henviste til Gjaæ Propheti om Morklets Herredømme over Jorden og opmuntrede de Hellige til at bevare Aandens Lys, saa de ved dets Hjælp kunde belære Menneskene om hvad der venter Verden, og vise dem, hvorledes de kunne undgaae den kommende Vrede. Formanede Brødrene til at efterleve alle Raad og Lærdomme, som gives dem af deres Foresatte i Herren. Paa Grund af den frie Villie, Herren har givet Menneskenes Vorn, ligger Liv eller Tilintetgjørelse i deres egen Haand; derfor bør Alle leve saa, at Aanden kan gjøre dem salige i Ordets fulde Betydning — ikke hiinsides Graven, men lige her i vort daglige Liv. Verden bruger i denne Tid sine bedste Talenter, sine største Genier til at opfinde Odelæggelsesmidler til Menneskeslægtenes Undergang, men hvor langt ædlere er ikke de Helliges Bestræbelser, der ene og alene søge at virke for Livets Bevarelse og Menneskenes Udvikling i det Gode.

Søndag Formiddag vare mange Fremmede tilstede foruden en Mængde Hellige, og en god Aand herskede over Forsamlingen.

Præsident J. Chrngren talte om Guds Kirkes Drettelse i Frelserens Dage og sammenlignede hiin Tids Gjerning med Rigets Drettelse i denne Slægt. Gav gode Raad til Missionærerne.

Ældste Svante Johanson, der havde haft den Funktion at reise omkring i hele Conferencen, gav en summarisk Oversigt over Missionærernes Virksomhed og Conferencens Stilling. Der trængtes til flere Missionærer, thi der er mange Steder, hvor Evangeliet endnu

ikke er bleven hørt og de Hellige leve meget adspredte. Røste Missionærerne for deres Flid og Nedebonhed i Tjenesten og bevidnede, at de ere rene Mænd, der holde sig fra al Legemets og Sjælens Besmittelse, hvilket Vidnesbyrd Ingen dristede sig til at give de unge Mænd, der staae udenfor vort Samfund. Selv havde han arbejdet i Missionens Tjeneste i sex Aar, hvilket udgjorde den lykkeligste Periode af hans Liv.

Ældste P. Brown glædede sig over den uventede Leilighed, som var ham givet at mødes med de Hellige i Tønsøping. Bragte Hilsen fra Sødstende i Norge. Talte om Tildragelser i denne Kirkes første Dage, om hvorledes den var bleven forfulgt og brevet fra Stat til Stat, uagtet man dengang som nu var nødt til at give de Hellige godt Vidnesbyrd for deres Flid, Udruelighed, Retfærdighed og Moralitet. Omtalte ligeledes den skammelige Maade, hvorpaa vor elskede Prophet og Læder Joseph Smith og hans Broder Hyrum bleve myrdede, medens Staten Illinois havde sat sin Værd i Pant for deres Sikkerhed. Uagtet vore Bestræbelser for ifkun at gjøre Godt, er Habet imod os endnu usvækket, hvilket er et uroffeligt Beviis for dette Værks guddommelige Udspring.

Derefter foretog Præsident Chrngren nogle Forandringer i den indre Bestyrelse og nogle Brødre bleve orbinede til Ældster.

Ældste N. C. Edlessen foreslog Kirkenes Auctoriteter til Anertjendelse paa sædvanlig Maade, hvilket enstemmigt sanktioneredes af Forsamlingen, hvorefter han talte de Hellige for deres udviste Opmærksomhed og gode Orden; opmuntrede til Trofasthed i Alt, hvad der er godt; henpegede til Herrens Rettergang med Nationerne og sagde, at naar de længe nok havde krympet sig under Kri-

gens Rådaler, vilde Herren igjen tilbyde dem Opriisning og Hjælp gjennem Evangeliet, thi han var overbevist om, at der fandtes mange ædle Sjæle blandt Folket, som vilde annamme Sandheden, naar Levenerne bleve mere liberale og Embedsklasserne bleve bejjede af en friere Aand, thi de bære for en stor Deel Skylden for Evangen og Aaget, hvorunder Folket sukker. Beviste af Skrifterne, at vi netop leve i den Tid, som Oldtidens Propheter med saa megen Henrykkelse saae hen til, da Riget skulde oprettes paa Jorden for aldrig mere at oprykkes. Opmuntrede Brøderne til at erhverve sig Kundskaber ved Læsning af gode Bøger og Skrifter; paapegede Forstjellen mellem Kundskab og Viisdom; det første er at kjende en Ting, det andet er at anvende den rettelig. Sagde, at de Hellige burde leve saaledes, at Aanden altid kunde boe hos dem, hvorved de kunde bedømme Tidernes Tegn og iagttage Forsynets Styrkelse.

Om Eftermiddagen bar **Waldse J. Larsen** Vidnesbyrd om Mormons Boges Fremkomst og omtalte de Prophetier i Bibelen, som vedrøre samme; dvælede ligeledes ved Tro, Omvendelse og Daab.

Præsident **W. W. Cluff** glædede sig ved at være tilstede blandt de Hellige paa dette Sted og ønskede blot, at han var det svenske Sprog mægtig, saa at han kunde aflægge sit Vidnesbyrd om denne store Gjerning til Alles Tilfredshed. Talte om Joseph Smiths guddommelige Bemyndigelse til at oprette Tidernes Fylde's Huusholdning, hvorved Afdgangen til Frelse er aaben for Enhver, der troer og vil adlyde Guds Bud. Enhver, der troer og forstaaer dette Evangeliums Sandhed og derpaa forkaster det, vil engang komme til bitterlig at bebreide sig derfor. Det er ingenlunde nok at være døbt i Vandet til Syndsforladelse,

men vi maae hver Dag af vort Liv leve efter Evangeliets Forrifter og hædre Guds Tjeneres Raad og Lærdomme. Sektererne mene, at Gud af idel Raade skal frelse Alle og Enhver uden Undtagelse, men saadant et Princip har han aldrig kundgjort os gennem sit Ord; tvertimod han forlanger ubetinget Lydighed i enhver Henseende. Ulydighed har han altid straffet paa Livet, hvad Legemet angaaer, og Aanden har bestandig maattet udfone for sin Opsætighed, naar den kom hiinsides Graven. Hans Raade er unegtelig meget stor, men han glemmer ikke Rejsfærdighedens Krav. Det er en uendelig Raade, han viser os, idet han skænker os Forstand paa Evangeliet, men om vi ikke benytte den isølge hans Ord, træder Rejsfærdigheden ind. Som Exempler nævnte han Sodomas Skjæbne, Noæ Slægts, Babels, Jerusalems og mange andre historiske Data, hentede fra Bibelen. Henviste ligeledes til Daniels 2det Kapitel, hvori det Sidste Dages Rige skildres saa smukt og tydeligt, at Ingen, der vil forstaae, kan tage fejl deraf. Den Dag, Daniel saae, er oprunden, og det er netop de Sidste Dages Helliges Lyksalighed, at de have oplevet denne Tid og blevne deelagtige i Rigets Goder. Formanede de Hellige til at leve saaledes, at vore Omgivelsers maae give os godt Skudsmaal, hvorved vor Religion vil blive bragt i Værelse og vort Kald hoiaget. Raadede de tilstedeværende Fremmede at være ærlige mod sig selv og adlyde Sandheden, naar den slaaer ned i deres Hjertter, uden at agte paa Rang eller Stilling, thi Herren er istand til at sørge for Enhvers Udcome, der vil tjene ham.

Waldse N. C. Udlessen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, der hovedsagelig omhandlede de første Principer, Israels Indsamling, Præstedømmets Gjen-

givelse osv., hvilket fremsattes under Indfyldelse af en god Aand og gjorde dybt Indtryk paa de Forsamlede; hvorefter Conferencen foresloges hævet til ubestemt Tid.

Taksigelse af Eldste S. Chr-n
gren.

Evante Johanson,
Skriver.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 4de October 1870.

Præsident Horace S. Eldredge.

Kjære Broder!

Deres ærede Breve af 2den, 10de og 13de s. M., vedrørende Forretninger, ere fremkomne i rette Tid. Det glæder mig meget at høre, at Deres Helbred er god, at Deres Nidkjerhed for Sandhedens Sag er usvækket, samt at vore Brødre Missio-nærerne ere forenede i deres Bestræbelser for at fremme Herrens Værk og at de ære det hellige Hverv, Gud har kaldet dem til. Maa hans Fred og Velsignelse følge Over Alle.

I Forening med Præsident Wells og nogle andre Eldster forlod jeg denne By den 27de August i den Hensigt at foretage en Opdagelsestour til Kanab Landet. Vi stige over Bjergene mellem Parowan og Sevier, fulgte derpaa sidst-nævnte Flod, toge saa atter over Bjergene til Rio Virgins Udspring og leirede os den anden Nat efter vor Afreise fra Parowan i det nu forladte Settlement Roundy ved Kanab Creek (Strømmen). Efter to Dages Reise naaede vi Paria, der lignede mere et Opholdssted for Indianere end for civiliserede Folk.

Næste Aften leirede vi os i Kanab Settlement, hvor vi traf sammen med Br. Levi Stuart og nogle andre Familier, samt en heel Deel Indianere; Alle syntes at glæde sig over vor Komme.

Paa dette Sted foretog vi Opmaalinger til Anlæggelsen af en ny By, og den paafølgende Søndag blev Br. Levi Stuart valgt af Beboerne til at være Biskop for dette Settlement og modtog derpaa sin Ordination.

Fra Kanab begave vi os til Pipe Springs, hvor vi afstak Grunden til et Fort, der skal være 152 Fod langt og 66 Fod bredt og bygges af Granit, tjenligt til Beskyttelse for Folket i Tilfælde af Indianer Overfald. I Fortet findes en prægtig Kilde af reent, godt Vand, og naar det bliver særbdigt, agte vi at give det Navnet „Windfor Castle.“

Fra Pipe Springs gif vi over Virgin City, Toker osv. til St. George, hvor vi opholdt os en Dag, og naaede hertil Byen den 24de Septbr. Vi afholdt en Mængde Forsamlinger paa Touren, hvilke vare godt besøgte af opmærksomme Tilhørere. Veiene vare gode, men meget støvede, og Veiret deiligt.

Det er usødvendigt for mig at omtale i dette Brev Enkelthederne ved Rejserings-Embedsmændenes Stændige Overgreb i vort Territorium i den seneste Tid, Goubernørens høitravende Proklamationer, Overdommer McKeans Vilkaarlighed, Overfaldet i Provo, Goubernørens

usle Angreb paa General Trobriand osv. Alt dette er omtalt og drøftet i Deseret News og Salt Lake Herald, og De vil af disses Beretninger let kunne sætte Dem ind i Situationen. Hvilken Daarstab for Mennesker at ville oprykke Guds Rige, men deres Anstrengelser have ikke anden Virkning end at fremkalde et medlidende Smil paa de Helliges Ansigt, hvilke have seet saamange lignende Planer bortdumste og deres Ophavsmænd og Forkæmpere at synke i Forglemmelse. Vi stole os derfor overtlyede om, at disse sidste Tidens Vestræbelser i samme Retning ville møde en lignende Skæbne. Bions Bægt kan ikke standses — Gud har ikke forladt sit Folk.

Indianerhøvdingen Black Hawk (den sorte Høg), som spillede saa fremragende en Rolle i de sidste Aars Indianerkrige, døde den 27de s. M. ved Spring Lake Villa, hvor hans Stamme begravede ham

i en Bjergkloft, netop paa samme Sted, hvor han blev født. Der begyndte han sin vilde Løbebane og der gik han hen for at udaande. Han har været den værste Fjende blandt Indianerne, som de Hellige have haft at kæmpe med i mange Aar. De vilde synes at være fredelighedsinde for Dieblicket over hele Territoriet, endstjondt der er indløbet Efterretninger om, at Green River Indianerne have isinde at begive sig paa Hestethveri i dette Esteraar. Hvis der ikke fandtes hvide Mænd til at kjøbe de stjaalne Kreaturer, og som tillige forsyne Indianerne med Brændeviin og Amunition, vilde vi ikke have saamange Ulemper med dem.

Med venlig Hilsen til Dem, Deres Husfru og Udbsterne i hele Missionen og alle de Hellige i Babylon forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Brigham Young.

Salt Lake City, den 14de October 1870.

Præs. W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Deres Brev af 14de s. M. er rigtig fremkommet og takkes De meget for samme.

Atter er en Conference i denne By tilende, og de under samme foretagne Forandringer vil De see i Deseret News, hvorfor det er unødvendigt for mig at omtale dem her.

Præs. Young og Smith have isinde at tilbringe Vinteren i Syden, hvilket vil fremkalde en heel Forandring her i flere Henseender. Kun fire Brødre bleve kaldte til at gaae paa Mission til England, og omtrent 50 bleve kaldte til at anlægge et nyt Settlement ved Soda Springs i Norden. Frivillige anmode-

des om at gaae ned og styrke Settlementerne i Syden.

Afvigte Conference var en af de bedste, som de Hellige nogensinde have haft. Martin Harris, en af de tre første Bidner til Mormons Bogs Gudsdommelighed, har et ligesaa kraftigt Bidnesbyrd derom som for 40 Aar siden, og dog har han staaet udenfor Kirken i over 30 Aar. Han er den anden af de tre Bidner, som efter mange Aars Frasald har ydmyget sig og gennem Daabens Dør atter er indkommen i Kirken og paa sine gamle Dage fornyer sit Bidnesbyrd om Mormons Bogs Vægtighed. Hans Bidnesbyrd hilstes med stor Glæde af de Hellige, dog

maatte det gjentages af en Anden, da den gamle Mand ikke havde Kraft til at tale saa høit, at hele den uhyre Forsamling kunde høre det. Han er nu i sit 89de Aar.

Medlemmerne af „Zions Leir“ og „Mormon Bataillon“ samlede paa sædvanlig Viis og havde en behagelig Sammenkomst under Conferencen; omtrent 32 af de første og 63 af de sidste vare tilstede.

Jeg var netop i Provo den Nat, da Dversalbet af Soldaterne fandt Sted, og opholdt mig paa Gaderne det Meste af Natten. Næste Morgen reiste jeg til Springville for at møde Præsident Young, der var paa Tilbageveien fra Syden. Vi ere for Dieblirket velsignede med det usleste og meest hensynslose Sæt Regjeringsembedsmænd, som nogensinde har forpestet Luften i Utah med deres Nær-

værelse. De frækkeste Dvergreb af Lov og Ret og de stammeligste Krænkelse af deres Embedsæde høre til Dagens Orden. Gud bevare Grundloven og vort Land, thi Djævle i Menneffeskikkelse regjere!

De troer maaskee, at jeg overdriver min Skildring, men desværre jeg kan forsikre Dem, den er neppe starr nok. Vi have imidlertid den Trost, at de Uskyldige kunne ikke gjøres skyldige; derfor sætte vi vor Fortrofastning til Gud, og han vil føre os seirrigt gennem alle Trængsler.

Jeg talte med Deres Hustru i Conferencen; hun saavel som Børnene er raske; dog soles hun sig noget eensom under Deres Fraværelse.

Gud velsigne Dem i Deres Mission, er Deres Broders Ønske og Bøn.

Joseph F. Smith.

Salt Lake City, den 14de October 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Ulskte Jæsse N. Smith underrettede mig ved sin Ankomst hertil om, at De ønskede at modtage Correspondancer fra mig, ligesom han tidligere, hvilket skal være mig en kjær Beskjættigelse.

Af Nyheder vil jeg denne Gang kun melde, at Br. Albert Carrington er bleven befuldmægtiget til at være Kirkens Historie-skriver, istedetfor Præs. George A. Smith, der har resigneret. Præs. Young søgte at overdrage sin Bestilling som Kirkens timelige Forvalter til en Anden, men Folket vilde ikke gaae ind paa hans Forslag i dette Stykke.

Zions Handelsforening gjør bedre og bedre Forretning og har ydet Altionærerne tolv Procent.

Mængden af fornemme Reisende er ikke formindsket, og Alle ville de gjerne

gjøre Præs. Young deres Opvartning. Forhenværende Statsminister under Lincoln og Johnson, Mr. W. Seward, samt Dvergeneral Sherman aflagde Br. Brigham Young et Besøg fornylig, og et behageligt og intimt Venstabsforhold grundedes ved denne Leilighed mellem disse høitstaaende Mænd.

Regjeringsembedsmændene her ere meget bitre imod os og pønsse paa alsteds Øndt. Alle venligsindede Embedsmænd ere blevne affebidgede. De gaae imidlertid for vidt i deres Had, hvorved de blotte og skade deres egen Sag, hvorfor vi sole os forvise om, at Alting vil tjene dem til Gode, som frygte Herren og holde hans Bød.

Med broderligt Venstabs Deres

Robert L. Campbell.

Nyheder fra Utah.

Efter at Gouvernør Shaffer i fem Dage efter Pobeloptrinet i Provo havde forholdt sig ganske uvirksom, skrev han et offentligt Brev til General Trobriand, Commandant i Camp Douglas, hvori han søgte at vælte Skylden paa denne Officer paa samme Tid som han stræbte at fravige sig selv alt Kjendskab til Affæren paa Forhaand; men Generalen, der synes at være en Mand med Hjerte og Forstand, tager ikke i Betænkning at fæste Skylden der, hvor den hører hjemme, og røber paa en meget nærgaaende Maade baade Gouvernørens og de øvrige Embedsmænds stammelige Intriger. Vi beklage, at „Stjernen“ ikke kan afsee Plads til disse to Herrer's interessante Correspondance. Hjælpen kom denne Gang fra en uventet Kant og slog ned i Uventyrenes Leir som et Lyn paa en Sommerdag. Forsynets Veie ere underlige, men altid til Gavn for hans Folk. Gouvernøren søler neppe bedre nu end hans Forgængere den stakkels Cullom og den sølle Newman. Det er besynderligt, at dette Værks Fjender ikke lære Fornuft af Skade, men deres Had gjør dem blinde.

Notits.

Forstanderne i hele Missionen gjøres herved opmærksomme paa, at de ikke maae disponere over nogen af de dem anbetroede Penge, uden ifølge Conference-præsidentens Instruction; uden hans Vidende maae Penge ikke udbetales til *Nogen som helst*.

Indhold.

	Side.	Side.	
Sørgelovd over Amerika	49.	Conferencemøde i Tontøping	58.
Conferencemøde i Kjøbenhavn	51.	Correspondance	61.
Redaktionens Bemærkninger (Søndagsstoler)	57.	Nyt fra Utah	64.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzøngsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Bording.